

Grønsoverskridelsør

Fra:

Elin Brodin:

Mørkets fyrstinne (2016)

Hvem jeg er? For et spørsmål – jeg er Khalid med kniven, som de kaller meg fordi jeg vet hvordan jeg skal bruke en kniv raskt og riktig når det gjelder. Ikke fordi jeg har en kniv, det har jo alle.

Moren min døpte meg vel Khalid. Jeg husker henne dårlig. Eller kanskje var det faren min som bestemte hva jeg skulle hete. Ham husker jeg nesten ikke i det hele tatt, selv om jeg vet at han også var der, at han sa adjø. Jeg tror han ga meg noe med på reisen, men jeg mistet det.

De sendte meg hit.

Jeg var forten da jeg kom, da jeg ble sendt, men fikk beskjed om å si at jeg var seksten. Jeg vet ikke hvorfor det skulle være noe poeng. Kanskje foreldrene mine trodde det ville få dem til å vise meg mer respekt, men der tok de feil. De hadde vel ikke greie på stort.

Antagelig ville jeg tvert om blitt behandlet litt bedre hvis alle hadde visst at jeg var et barn. Men sikker er jeg ikke på det heller. Jeg kjenner ikke reglene. Jeg har dårlig hukommelse. Men ikke når jeg drømmer. Det er derfor jeg tar mye piller, for å slippe drømmene, for å få dårlig hukommelse når jeg sover også.

Jeg husker enkelte ting, såklart. At jeg hadde hodepine. På flyet, og i sengen på flyktingemottaket, ved bordet deres,

hos psykologen de to gangene jeg snakket med henne. Hun brukte dette språket som jeg altså lærte etter hvert, fordi jeg måtte, fordi det ble for kjedelig hvis jeg ikke kunne prate med noen av de andre. Eller krangle. Jeg klarte å lære de nye ordene, selv om jeg hadde vondt i hodet og våknet om natten fordi jeg måtte kaste opp.

I begynnelsen gråt jeg en hel del og ventet bare på at familien min skulle komme etter, jeg husket dem bedre da enn nå. Men de fikk ikke lov. Det tok lang tid før jeg skjønnte at de virkelig ikke fikk lov, at jeg var alene på et sted som dette, og at jeg ikke kunne reise tilbake heller. At det var for alltid. Å Gud, å Gud, så redd jeg var.

En av de andre asylsøkerne ville lære meg å skrive, men jeg orket ikke. Jeg så på TV isteden. Jeg syntes ikke at jeg trengte å lære mer, jeg trengte heller å glemme nesten alt.

«Liker du sylvetøy, Khalid?» spurte folk. «Skal vi spille kort?»

Jeg behøvde aldri å være direkte sulten der. Og jeg liker allslags mat, jeg har annet å henge meg opp i. Hamburgere liker jeg forresten best. Men det gikk ikke an å sende noe hjem til søstrene eller foreldrene mine. Når jeg spilte kort med den sleipe fyren som jobbet der og alltid skulle klappe meg på skulderen, pleide jeg å vinne.

«Jeg kommer til å dø,» sa jeg til psykologen.

Jeg tror det var det eneste jeg fortalte henne. Om nettene vekket min egen stemme meg, jeg ropte på moren min. Hun hadde sagt at hun skulle komme etter, at jeg ikke måtte være engstelig, men vente tålmodig. Hun trodde det vel selv.

«Hvorfor tenker du slik?» sa psykologen. «Hvorfor tenker du at du vil dø?»

Jeg klatret ut av vinduet like etterpå og lå i slapset og blødde neseblod.

«Du er visst lei deg nå,» sa psykologen, og jeg klarte ikke

å tenke på henne som et menneske, hun fattet mindre enn en kamel ville gjort.

Etter noen måneder rømte jeg fra mottaket.

De har fremdeles ikke funnet meg.

Jeg er ikke alene lenger. Jeg har mange å være sammen med. Osman og Willy og Isa og de andre. Willy og Isa har også rømt, og Isa husker ikke engang navnet på byen han ble født i. Han stikker smykker gjennom kroppen sin overalt og har fire kjærestere.

De hører til i gjengen min. Isa og de andre, mener jeg, ikke kjærestene. Kjærestere er litt på siden, de kommer og går, og som regel godtar vi ikke jenter som medlemmer.

Men Java er det noe spesielt med. Hun har funnet på navnet sitt selv, og hun er ikke en kjæreste. Foreldrene hennes er her i landet begge to, men de tror at hun er død.

«Jeg vil ikke bo der,» sier Java. «I en helvetes drabantby der alt levende er forbudt, bortsett fra folk. Menneskeruiner!»

For Java kan prate som en bok. Hun kan slåss også. Og en gang stjal hun gullkjeder til oss alle sammen, hånden hennes var smal nok til å komme gjennom et gitter som burde kunnet holde hvem som helst unna, og hun brukte noe skrot fra en container til å knuse glasset med. Java er så smart at hun kan gjøre ting uten å planlegge på forhånd, og likevel unngå at noe blir feil. Gullet hun rakte meg var flekket av blod, og alarmen gikk, men hun hadde bare skrammer og smilte som et listig lite dyr.

Når Java sover, sitter hun med armene over kors. Kanskje er det aller mest derfor jeg liker henne. Hun forstår hvor farlig det er å leve, men gir aldri opp.

Osman er min beste venn. Jeg er heldig, for han er lederen i gjengen. Han spiser ikke hamburgere, og han har en mor som han besøker iblant. Moren forstår ikke hvordan det er

ute på gaten, sier Osman, hun forstår ingenting, bare låser seg inne i leiligheten og sitter der og dyrker blomster fra hjemlandet. Osman sier at hun har blitt helt syk av skrekk. Hun er til og med redd for naboene. «Enda de er noen idioter,» sier Osman og slår ut med hendene.

Han har langt vakkert hår, som en indianerhøvding, og er eldre enn meg. Kanskje nitten nå. En stund beskyttet han meg, men nå trenger jeg ikke beskyttelse lenger.

De fremmedes tegn betyr ingenting for oss. Jeg ser på skjermene og skiltene deres, og de ser igjennom meg. Osman sier at det står om oss i avisene, for han kan lese. Han blar frem og tilbake og ler hånlig.

Jeg snakker ikke ofte sant. Og hvis jeg må skjære i noe, så gjør jeg det. Politiet er overalt, men vi sprer oss og holder vakt og står aldri lenge stille på samme sted. «Liv er bevelse,» sier Java. «Her kommer vi, parasittene kommer!»

Osman får nesten alltid det han vil ha. Han tar det, eller det kommer til ham. Folk ønsker å gi ham ting. Jeg også.

De innfødte går rett på uten tanker eller tapperhet, de går mot snurrende dører og rødt lys, vet at de bestandig blir adlydt uten grunn. Da er det lett å følge loven.

«De er feige,» sier Osman. «Og farlige. Litt.»

Men jeg er ikke redd dem. Ikke nå lenger. En dag kommer alt til å gå i vranglås, det begynner allerede å skje noe, selv lyden fra den offentlige vaskebilens om natten virker annerledes. Og når det rakner, er det folk uten fortid og vedtekter som overlever, fordi vi vet hvordan vi skal bruke en kniv.

Det er nesten alltid kaldt her, lange netter med rimete asfalt. Men jeg har en skinnjakke jeg har stjålet, og et skjjerf, og like dyre støvler som de rikeste innfødte. Jeg har en mobil også, i tilfelle noe haster.

Alle steder er det søppel, vi bor i det og spiser det. Jeg så

Matrix sammen med Willy og Java og tenkte etterpå at kanskje er det sant, kanskje vi bare innbiller oss verden? Willy mener at søppel er en slags natur, at vi må finne oss i det. Da er jeg vel et slags menneske også, da skal jeg vel bli en mann, slik jeg skulle før de sendte meg hit.

Og iblant, når jeg er for meg selv på et sted det går an å hvile, husker jeg hvor varm vinden kunne være, med harmløse regndråper i, der jeg levde før. Jeg husker de små røde fruktene som jeg ikke har navn på lenger, som falt fra trærne om natten, og lyden av dyr i underskogen bak huset vårt. Jeg husker lukten av kryddet, og hvor høyt folk lo.

Hvem jeg er? Jeg kom hit i en maskin og har prøvd å glemme moren min, for hun ble tatt fra meg. Hun sviktet meg, jeg sviktet henne. Jeg er Khalid med kniven. «Vi er fremtiden,» sier Osman, min bror.